

Psie záchranárky

Nová členka svorky



Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Psie záchranárky 5 – Nová členka svorky

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

FRAGMENT

Daphne Mapleová
Psie záchranárky 5 – Nová členka svorky
Copyright © Fragment, 2020

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv


ALBATROS MEDIA

Psie záchranárky

Nová členka svorky

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Text by Daphne Maple, copyright © 2017 by HarperCollins Publishers
Illustrations by Anabelle Metayer, copyright © 2017 by HarperCollins
Publishers
Translation © Katarína Lalíková, 2020

ISBN tlačenej verzie 978-80-566-1923-0

ISBN e-knihy 978-80-566-2017-5 (1. uverejnenie, 2020) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-2018-2 (1. uverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2019-9 (1. uverejnenie, 2020) (mobi)

Pomaly sa mi v hlave začínala rodiť myšlienka. Čo ak by sa mi nejakým spôsobom podarilo presvedčiť mamu, aby sme si vzali Lily do dočasnej opatery? Samozrejme, starať sa o staršieho psa, akým je Lily, nie je práve to, po čom by mama túžila. No keby sme to skúsili, zistila by, že nielen perfektne vycvičené, čisté a poslušné psy sú skvelé. Aj mama by musela uznať, že Lily je úplne úžasná. A keď si obľúbi Lily čo len spolovice tak ako ja, nakoniec by sme si ju možno mohli nechať. To by bolo dokonalé šťastie!



Venujem Chloe Grace

1. kapitola



„Ahoj, Bri,“ trochu zadychčane ma pozdravila Taylor, len čo dorazila do šatne. Keď ste sa totiž po skončení vyučovania na našej roxburskej škole predierali davmi na chodbách, zakaždým hrozilo reálne nebezpečenstvo, že pri tom vypustíte dušu.

„Ahoj,“ odzdravila som, šťastná, že ju vidím. Bola to veľikánska zmena – ešte prednedávnom pre mňa Taylor predstavovala nepriateľku číslo jeden. Závidela som jej, ako na začiatku školského roka

ľahko zapadla do novej školy a hneď sa stala najlepšou kamarátkou Kim a Saše, dvoch skvelých dievčat zo siedmej triedy, a pomáhala im rozbehnúť ich psí klub. Ja som sa prisťahovala do mesta a prišla som do školy ako nová o rok skôr, no stále som si tu pripadala akosi cudzo. Preto som zúrila, keď som videla, ako sa Taylor bez problémov spriatelila so všetkými. Niektorí ľudia si prejavy hnevu a závesti nechávajú pre seba, ale ja to neviem. Mala som na Taylor hlúpe poznámky, hlavne keď som bola našťvaná, a niekedy som ani nepremýšľala nad tým, čo hovorím. Vôbec to nebol dobrý nápad, pretože zo mňa vychádzali poriadne hnusné veci. Taylor však pochopila príčinu môjho správania, čo je jeden z dôkazov, aká je skvelá. A odvtedy si dávam pozor na jazyk. Už nikdy nechcem byť zlá.

„Si hotová?“ opýtala sa a ukladala si učebnice do batoha.

„Áno,“ prikývla som a odhrnula si uvoľnený prameň dlhých čiernych vlasov. Rada si vymýšľam zaujímavé účesy a dnes ráno som si vlasy starostlivo vyčesala na temeno a upevnila ich do drdola. Sedel

mi na vrchu hlavy ako veľká lesklá šiška a vďaka tomu som vyzerala vyššia.

„Podme teda,“ usmiala sa, vyšla zo šatne a ja som ju nasledovala. Cestou sme sa museli vyhýbať spolužiakom, ktorí sa rozprávali a popritom si pomaly balili veci. Ja som sa predtým tiež príliš neponáhľala zo školy, lenže teraz som už po vyučovaní mala kam ísť a tešila som sa tam. Taylor tiež. Kto by sa netešil, že dve a pol hodiny sa bude hrať s najroztomilejšími psami z Roxbury Parku?

Kým však odídeme zo školy, musíme si urobiť ešte jednu zastávku.

„Dúfam, že Kim v pohode zvládla tú písomku z matiky,“ poznamenala Taylor. Koráliky, ktorými si zdobila svoje nespočetné vrkôčiky, sa jej rozhojdali okolo tváre. Predchádzajúci deň si dala vpliesť do vlasov nové, levandulové a tyrkysové, ktoré sa jej veľmi hodili k tmavej pleti a veľkým hnedým očiam.

„Ja tiež,“ prikývla som. Naša kamarátka Kim bola génius, pokiaľ šlo o psov. Založiť psí klub bol jej nápad a všetci ju považovali za úplnú psiu psychologičku, pretože rozumela štvornohým miláčikom všetkých veľkostí a rás a dokázala ich skvelo

vycvičiť. Lenže matika a angličtina jej robili problémy a my sme sa o ňu báli, pretože istý čas už hrozilo, že ju rodičia prihlásia do inej školy, kde by podľa nich mala lepší prospech. Vďaka Taylorinej a Sašinej pomoci začala Kim chodiť na doučovanie k Taylorinej sestre Anne a pred dôležitými písomkami sme ju vždy všetky vyskúšali. Teraz sa jej v škole darilo výborne. Keď sme zabočili za roh, uvideli sme ju, ako stojí pri svojej šatňovej skrinke, pohrúžená do rozhovoru so Sašou, a natešene sa usmieva.

„Kim zvládla písomku bez chyby!“ radostne nám hlásila Saša, keď sme k nim došli.

„Super,“ zajasala Taylor a ťapli si s Kim dlaňami.

„No to je skvelé,“ pridala som sa a zaváhala, či by som si s Kim tiež mala ťapnúť. Samozrejme, vedela som, že vďaka Taylor ma Kim a Saša prijali medzi seba; napokon to boli ony, kto ma pozval, aby som sa pridala k ich psiemu klubu, čo bolo super. No musela som si priznať, že stále tu boli momenty, keď som si s týmito skvelými kamarátkami pripadala ako piate koleso na voze, aj keď sme boli štyri. Mohlo by sa zdať, že štyri kamošky je ten správny počet, ale ich trojica mala už z minulosti

svoje zabehané vtipy, hlášky a spoločné spomienky. A správali sa k sebe tak, akoby sa poznali odjakživa. Niekedy sa mi zdalo, že nás delí akýsi neviditeľný plot, za ktorým sú ony tri a ja stojím pred ním. Napriek tomu som nesmierne túžila po tom, aby som sa stala členkou ich partie, a zakaždým som sa tešila na popoludnie v klube. Dúfala som, že ten plot sa raz zrúti a ja budem konečne jednou z nich.

„Ďakujem, dievčatá,“ usmiala sa Kim a oči jej žiarili od radosti. „Bez vašej pomoci by som to nedokázala. A, samozrejme, Anninej.“

Taylor má tri staršie sestry, Anna je z nich najstaršia a je matematický génius. Donedávna si s ňou Taylor príliš nerozumela, ale v poslednom čase sa veľmi zblížili a Anna očividne pomohla Kim prekonať problémy s prospechom, pretože jej ponúkla doučovanie.

„Anna je najlepšia,“ hrdo vyhlásila Taylor. „Ste pripravené? Psíky nás čakajú!“

„Tak poďme!“ veselo zavelila Saša. Hnedé vlnité vlasy mala zapletené do vrkoča a ladne sa pobrala k východu. Saša mala veľmi peknú chôdzu – asi preto, že v škole chodila na hodiny baletu, stepo-

vania a džezového tanca a patrila medzi najlepšie tanečníčky. „Bri, vyzdvihneš dnes Labku? Musím ti dať kľúč od nášho domu. Včera som si vzala náhradný a zabudla som ho vrátiť do skrýše pod kvetináč.“

Saša bola často trochu zábudlivá, ale nikdy tým nikomu neublížila, takže to nevadilo. A vždy keď hovorila o svojom Labkovi, od nadšenia jej úplne zrumeneli líca. Psík bol ešte donedávna najdúch v psom útulku Roxbury Park, kde Kim, Saša a Taylor založili psí klub. Ten bol určený pre majiteľov, ktorí pracovali až do večera, no napriek tomu chceli, aby ich psík mal popoludní dostatočný pohyb a zahral sa s ostatnými psami. Svojich miláčikov mohli prihlásiť do klubu a poplatok za túto službu znamenal pre útulok potrebné peniaze na prevádzku. Saša si od začiatku nesmierne obľúbila Labku a podarilo sa jej uprosiť svoju až prehnane poriadkumilovnú mamu, aby si psíka z útulku mohla zobrať domov. Labka teraz býval u Saše a niekoľkokrát týždenne sa s nami chodil pozrieť do klubu na svojich starých kamarátov.

„Áno, ja vyzdvihnem Labku, Humphreyho a Polárku,“ potvrdila som. Existovala totiž aj ďalšia služba, ktorú náš klub poskytoval: Ak si to majiteľ želel, za malý príplatok sme po vyučovaní cestou do útulku vyzdvihli psíka uňho doma a priviedli ho do klubu. Ľudia, ktorí bývali dlho v práci, tak mali jedinečnú príležitosť umožniť svojim zvieratkám dostatok pohybu a zábavy v prostredí plnom lásky a v spoločnosti psích kamarátov.

Saša mi podala kľúč a ja som si ho vložila do vrečka. Predrali sme sa davom spolužiakov a konečne sa nám podarilo vyjsť do sviežeho jesenného popoludnia. Fúkal chladný vietor, ale slnko nám ešte príjemne zohrievalo tváre. Zamierili sme do mesta a pod nohami nám šušťalo nedávno opadané lístie. V Roxbury Parku definitívne zavládla jeseň.

„Ja dnes vyzdvihnem Coco a Keksíka,“ oznámila Taylor, „pretože naposledy som brala Gusa a Hattie.“ Keksík bol v útulku krátko, lebo čoskoro sa ho ujali Dattovci a hneď ho aj prihlásili do klubu. Keksík očividne miloval svoj nový domov, ale zakaždým bol šťastný, keď sa mohol hrať so svojimi starými kamarátmi.

„Tak fajn,“ súhlasila Saša. Každá z nás vodila do útulku skupinku psov, ale snažili sme sa ich striedať, aby to pre nás aj pre nich bolo pestrejšie. Výnimkou bol len jeden psík – Missy.

„Ako zvláda Missy cestu do útulku?“ opýtala som sa Kim. Missy bola novou členkou klubu a patrila našej učiteľke angličtiny pani Bensonovej, čo bola najprísnejšie učiteľka, akú sme kedy mali. Takže sme boli poriadne prekvapené, keď sa znenazdajky objavila v útulku, oblečená v obyčajných rifliach a tričku. Zrazu vyzerala úplne normálne... Potrebovala pomoc so svojím šteňaťom, jorkšírkou Missy, ktorú zachránila z množiarne šteniat, kde s ňou zaobchádzali neskutočne zle. Sučka vyzerala ako tieň, všetkého sa bála, a keď sa k nej niekto priblížil, okamžite sa skrčila. Lenže Kim, naša zázračná psia zaklínačka, na ňu použila svoje čary a doma ju pani Bensonová trpezlivo zahrňala láskou, až malá jorkšírka konečne vyliezla zo svojej ulity.

„Darí sa jej skvele,“ zasmiala sa Kim. „Miluje všetky pachy na Hlavnej ulici.“

„Napríklad tie zo Sveta cukrovíniek?“ zaujímalo Taylor. Tam predávali úžasne dobré pralinky,

a kedykoľvek sme míňali obchod, zaviala k nám neodolateľná vôňa čokolády, škorice a jahôd. Už len pri pomyslení na to miesto sa mi zbíhali slinky!

„Missy miluje skôr ten smetiak na rohu pred bankou,“ so smiechom spresnila Kim. „Zbožňuje dva dni staré sendviče a chrumkavé kúsky šišiek.“

„Fuj,“ uškrnula sa Taylor a všetky sme vyprskli do smiechu.

„Mali by ste vidieť, ako sa Labka vrhá na svoju hovädziu maškrtu,“ pokrčila nosom Saša. „Len čo tú konzervu otvorím, na niekoľko hodín ma prejde chuť do jedla, ale on sa správa tak, akoby neexistovala na svete lepšia pochúťka.“

„Čím krmí tvoja mama psov v Psom raji?“ spýtala sa ma Taylor. „Dostávajú nejaké krmivo pre psích labužníkov?“

Nebola to žiadna urážka, napriek tomu sa mi pri jej slovách zovrel žalúdok. „Hm, vlastne áno,“ zamrmlala som. „No aj to páchne dosť hnusne.“ Naopak, čerstvé mleté mäso z ekofarmy, ktorým krmili psov v Psom raji, v skutočnosti voňalo dobre, ale o tom som sa radšej nechcela zmieňovať.

Moja mama viedla akési centrum zdravia pre psy, ktoré bolo oveľa luxusnejšou verziou nášho psieho klubu. U nás v klube sa psy len hrali, šantili a užívali si zábavu, kým v Psom raji prešli dôkladným výcvikom a každý pes tam mal svoj cvičebný plán ušitý na mieru. Navyše pravidelnú starostlivosť o srse a pazúry a dôkladne naplánovaný jedálny lístok z kvalitných biopotravín. Mamine luxusné zariadenie vyhovovalo ľuďom, ktorí chceli mať poslušných a uhladených maznáčikov. U nás v klube to bolo oveľa voľnejšie a zábavnejšie, majitelia tunajších členov klubu sa nehnevali, skôr sa smiali, keď si od nás preberali poriadne rozbláznených psov a nevadilo im ani to, ak sa pri hre zablatili.

„Príde ten nový pes do klubu?“ pokúsila som sa zmeniť tému.

„Príde,“ potvrdila Saša. Mala na starosti rokovania so zákazníkmi, Kim písala príspevky do nášho blogu *Denník psieho klubu* a Taylor doň fotila. Nedávno prispela fotkami našich zverencov aj do nedeľnej prílohy miestnych novín, kde o našom klube vyšiel článok, vďaka ktorému sme mali viac záujemcov o členstvo, než sme mohli prijať. Museli

sme preto vytvoriť poradovník a jeden šťastlivec práve prišiel na rad. „Je to sučka Iskra a dnes príde prvý raz. Jej majitelia hovoria, že je to čertík – dúfajme, že to nebude druhá Sierra,“ dodala Saša.

Trojica sa pri spoločnej spomienke zasmiala a ja som sa snažila pripojiť. Sierra bola veľká pojašená sučka, no ukázalo sa, že pre klub je príliš divoká. Počas svojho krátkeho členstva v ňom spôsobil celý rad problémov. V tej dobe som tam ešte nechodila, takže som to nezažila. Teraz som však už vedela, ako to prebieha s prijímaním nováčikov. Mali sme to zariadené tak, že majiteľ, ktorý chcel, aby sa jeho miláčik stal členom klubu, s ním najskôr prišiel na skúšobnú návštevu. Počas nej sme pozorovali, ako bude vychádzať s ostatnými psami a či mu namiesto prísneho výcviku bude vyhovovať voľnejší a hravý režim, ktorý bol zavedený v útulku.

Došli sme na roh ulice, kde sme sa vždy rozdelili a každá z nás šla vyzdvihnúť svojich zverencov.

„Uvidíme sa o chvíľu!“ zvolala Saša a s Kim pokračovali rovno, kým Taylor zabočila doľava a ja doprava. Šla som do Jarnej ulice a popred Kimin

dom ku Croninovcom, úplne prvým členom nášho klubu, ktorí bývali hneď vedľa Kim. Zamierila som k domu, a len čo som vsunula kľúč do zámky vstupných dverí a otvorila ich, začula som radostné psie štekacie.

„Ahoj, Polárka,“ priateľsky som sa ozvala, sklonila sa a pohľadila čiernobiele psíča s dlhými ušami. Croninovci si ju vzali z útulku a ona rovnako ako ostatné psy milovala chvíle s kamarátmi v klube.

„Ahoj, Humphrey,“ oslovila som baseta, ktorý sa pomaly vliekol ku mne do predsiene. Humphrey bol typický baset a pokiaľ nešlo o jedlo, nikdy sa nikam nehnať. Keď k nám došiel, prevalil sa na bok a sťažka oddychoval, akoby ho cesta z obývačky úplne vyčerpala.

„Ty si teda leňoch!“ láskyplne som ho pokarhala, ale vôbec som to nemyslela vážne. Pohľadila som mu hodvábne uši a Humphrey si slastne odfrkol.

Po krátkom pomaznaní som vzala vôdzky, prišla oboch psov a potom sme vyrazili po Labku. Keď som tohto psa videla prvýkrát, prekvapilo ma,

ako často pri behu do niečoho vrazil. Vlastne som naňho vtedy trochu vyskočila, pretože mi vrazil do lakťa, ale Saša, psíkova ochranárska mama, mi to rýchlo vysvetlila. Ten huňatý biely kavašon je takmer slepý. Takže si, naopak, zaslúži obdiv, ako skvelo všetko zvláda. Teraz som ho milovala takmer ako Saša a musela som sa usmievať, keď nás po našom príchode začal radostne obiehať. Sklonila som sa a objala ho. Odmenil ma psím bozkom a vzápätí odbehol šantiť s kamarátmi.

„Dobre, banda, nechajte si to na neskôr,“ napomenula som tú veselú spoločnosť. Saša mi mala nechať vôdzku na vešiaku pri dverách, ale – ako zvyčajne – som ju tam nenašla. O minútku som ju zbadala prehodenú cez stoličku na chodbe, kam ju v zhone po rannej prechádzke asi odložila. Labka pokojne stál, keď som ho pripínala, a o malú chvíľku sme už boli na ceste.

2. kapitola



Bolo zábavné ísť po Hlavnej ulici s tromi šťastnými psami, ktorí podľa všetkého nepoznali polovicu mesta. Predtým, než sme sa presťahovali do Roxbury Parku, bývali sme v hlavnom meste, vo Washingtone. Stále sa mi cnelo po tamojšej Čínskej štvrti a všetkých tých jej skvelých reštauráciách. Naša rodina má čínskych predkov a niekedy dokážeme byť až priveľmi vyberaví v jedle. No inak som bola v Roxbury Parku celkom spokojná.

„Ahoj, Brianna,“ začula som Kiminho ocka.

Práve vchádzal do Roxu, ich rodinnej reštaurácie.
„Ideš do psieho klubu?“

„Áno,“ odvetila som trochu ostýchavo. Pán Fee-
ney je, samozrejme, úplne skvelý, ale vždy je to tro-
chu divné, keď stretnete rodiča svojej kamarátky
a kamarátka nie je pri tom.

„Tak si to tam uži,“ zamával mi.

Zastavila som sa pred novoupraveným výkla-
dom Sveta cukrovíniiek, obchodu, kde sa predáva-
li všetky možné druhy cukríkov a sladkostí. Starší
manželvia, ktorým predtým obchod patrilo, odišli do
dôchodku a odsťahovali sa do Kalifornie. Nového
majiteľa sme ešte nevideli, ale ich výklad vyzeral
skvele. Bola to cukrovinková verzia Roxbury Par-
ku. Čokoládové domčeky, stromy z lízaniek, mar-
cipánové postavičky a autíčka zo železých cukríkov.
Zbiehali sa vám nad tým slinky a o to, samozrej-
me, šlo.

„Maj sa pekne v klube, Bri,“ zavolala na mňa
Anya Skakovová, ktorá predávala v obchodíku so
zmrzlinou. Práve mierila do Sveta cukrovíniiek,
zrejme po polevu na rozmanité zmrzlinové pohá-
re, vďaka ktorým bol jej obchodík taký preslávený.